Ч. 284 Четвер 22 грудня 1894 (3 січня 1895). Рік IV.

Виходить у Львові що-дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Новорічні вигляди.

З вчерашним днем розпочав ся після нового календаря новий рік, а з ним нові надії і нові обави. Вся західна Европа, що держить ся нового календаря, робить давним звичаєм огляд минувшости і ставить пляни та гороскопи на будучність. Праса чекає нетерпеливо дня Нового року, щоби почути всїлякі енунциациї на европейских дворах і рознести їх чим скорше по сьвіті, розуміє ся, додавши до них свої коментарі і пояснення, а широка публика читаючи то розуме відтак по свому і так поволи приготовлює ся до нових подій.

Ну, сей Новий рік не богато приніс цїкавого і важного, а коли-б так мало бути, як то люди звичайно ворожать: що який буває Новий рік, такий буде й цїлий рік — то можна би сказати, що й сей рік буде так само спокійний і мирний для Европи, як був лише що минувший. Загальні відносини в Европі суть нинї того рода, що хоч може й проявляєсь якесь невдоволене, хоч може, не в однім народї не в одній державі, проявляє ся охота, до зміни теперішного стану, то однакож якась висша сила вдержує всїх від такого кроку, страх обгортає всїх на саму згадку о тім і так всї стараються сидїти тихо та завіряють одні другим о своїх мирних наміренях, о своїй дружбі. Франция як може так мирить ся з Німеччиною і всю свою злість випускає лиш на тих, що мали відвагу зраджувати Німеччинї якісь тайні акти; чи так було, чи нї, чи ті акти були великої, чи може без вартости, менша о то, але за то єсть бодай хоч трохи на кім пімстити ся.

На вчерашнім новорічнім принятю у президента Казимир-Перієра, коли явило ся цїле тїло дипльоматичне і в его имени промовив папский нунций, відповів президент, що Франция має зовсім мирні наміреня супротив других держав — розуміє ся, лиш в Европі; що поза Европою, то нїкого нїчого не обходить. А що Франция має супротив держав европейских наскрізь мирні наміреня, то річ зовсїм певна і треба би хиба якоїсь дуже важної події, щоби она відступила від сего наміреня. Сама про себе не має она до того нїякої важної причини, а суть иншi, важнїйші для неї, що змушують єї сидїти тихо в Европі. Як звістно наміряє Франция з весною розпочати похід против Ґовасів на Мадаґаскарі. Ще кілька днїв тому назад говорено, що Ґоваси згодили ся на всї услівя, поставлені їм французским правительством; тимчасом показало ся, що то неправда. Ґоваси виступають нинї більше ворожо против Французів на Мадаґаскарі, як коли небудь. Коли недавно тому французский резидент в столици Ґовасів, Антанаріві, на приказ свого правительства, мусів з цїлим своїм персоналом і з приданою єму ескортою, разом кілька сот людий іти на побережє, щоби звідти виїхати до Франциї, Ґоваси вправдї не виступали против сеї горстки Французів зачіпно, але все-таки дуже ворожо. Ґоваске правительство не хотїло дати Французам нїякої помочи і навіть заказало своїм підданим наймати ся у них за двигарів. Французи мусїли самі не лиш нести всї свої річи і пакунки, але навіть і провіянт і так серед великої спеки і по дуже злих дорогах іти кільканайцять днїв аж до побережа. Куди лиш переходили через міста і села, Ґоваси замикали перед ними свої хати і не хотїли їм навіть за великі гроші продати якої небудь поживи або хоч би лиш дати води. Французи не мали иншої ради, лиш мусїли стріляти говаскі воли, а відтак складали їм за то гроші на порозї перед хатою, бо нїхто не хотїв брати від них гроший до рук, і так ішли дальше аж до найблизшого портового міста. Серед таких обставин війна Франциї з Мадаґаскаром єсть нехибна і оно зовсїм природно мусить ослабити воєнну силу Франциї в Европі.

А єсть ще й друга важна справа, котра трохи спиняє акцию Франциї в Европі — єсть то хіньско-японьска війна, котра в рівній мірі, коли не в більшій інтересує теперішного союзника Франциї, Росию. Росия по неволи змушена звертати майже всю свою увагу на далекий Всхід, де єсть безпосередно інтересована. З Одеси доносять, що з причини хіньско-японьскої війни розпічне ся сего року плавба добровільної фльоти российскої межи Одесою а Владивостоком на граници Кореї дуже скоро, туди мають відійти десять кораблів российских і Росия хоче скріпити там свою залогу та піднести єї до 10.000 войска. Так само вислала і Франция туди 13 своїх кораблів воєнних. Воєнне щасте Япану і его енерґічне поступованя викликує у Европейців обаву а найбільше там інтересовані держави европейскі Анґлія, Росия і Франция, мусять на тамошні події звертати як найбільшу свою увагу, щоби не дати ся заскочити тим подіям. Франция мусить то робити тим більше, позаяк має там так важного соперника, як Анґлію, котра не лиш псує їй єї інтереси в Европі але й в Африцї, ба готова то робити ще й на Мадаґаскарі. Так отже звернена увага Франциї куди инде, а поки що мусить она держати ся в Европі мирного напряму.

Держави середної Европи: Італія, Німеч-

ЧЕРЕЗ ПОМИЛКУ.

Оповіданє Редіярда Кіплїнґа.

(Переклад з анґлїйского).

Хто між другами, на пирі, в товаристві буває частїйше пяний, як би випадало, той все таки має надію вибавити ся від своєї хиби; хто-ж пє тайно, сам один і не пє нїколи в присутности других, на того треба махнути рукою, — той цїлковито пропав.

Се загальне правило; однако для потверджения его повинні найти ся виїмки. Пригода з Моріяртім була як раз таким виїмком.

Моріярті був інжинером і великодушна адміністрация призначила его на посаду до Всхідної Індиї, але в таку страшну западню, з виїмкою тубильців рішучо нї з одною душею не можна було промовити слова, хоч дїла було там множество. За чотири роки своєї цїлковитої самотности Моріярті робив як віл, але за се научив ся пити сам один. Покинувши свою пустиню, він здавав ся на вид ще більше старий, змучений і понурий, як до сего могло би его довести житє. Кажуть, немов би чоловік, що перебув один рік в лєсній гущі, лишить ся цїле своє житє не цїлком нормальним. — Всї дивацтва і чудернацкі поступки Моріяртія були — як всї гадали — наслїдком самоти, до якої він привик за остатні чотири роки і всї говорили, що се доказує лише, як адмінїстрация нищить будучність найлїпших своїх слуг. Що-до себе самого, то Моріярті мав дуже добру славу. Але він знав, що кождого дня ся слава підриває ся горівкою, пивом, маленькими чарочками лікеру і т. ин. дрантви. Сильний орґанїзм і кріпка голова поки-що ратували его ще, инакше він давно як слабий верблюд захорів би і умер, а се лучало ся і лїпшим людям не лише єму.

Коли він вирину з своєї пустинї, адмінїстрация назначила его до Сімлїє і він поїхав туди. Як раз в сїм роцї міс Райвер була там в розцьвітї свого пановання і множество поклонників лежало у єї ніг. Все пусте, що лише можна було сказати о такій жінцї як міс Райвер, було вже сказане о нїй в иншім оповіданю.

Моріярті, сильно збудований, гарний мужчина, був дуже тихої вдачі і всіми силами годив ся з своїми близними, єсли лише не був в чорній меляхолії. При напрасних звуках і гаморі, або єсли до него неждано звертались, він страпив ся і дрожав; а дивлячись на него при обідї, коли він брав склянку води, ви могли би замітити, що его руки трохи трясли ся. Але те все приписувало ся его нервовости, — про самітне питє, коли він був сам у себе дома, нїхто не знав, що було просто чудом, єсли возьме ся на увагу, як скоро всї події приватного житя стають ся тут у нас спільним добром всеї публики.

Моріярті не війшов властиво в кружок міс Райвер, бо тут нїхто не сподобавсь єму, але він підпав цїлковито під власть міс Райвер, лежав ниць перед нею і зробив собі з неї божка. Се все стало ся тому, що він лише що явив ся в пустині у більшім місті і не міг розрізнити річий після вартости і не знав, кілько хто дїйсно вартий.

Для того міс Райвер була жорстока і холодна, він гадав, що она веде себе благородно, поважно. Для того, що їй не ставало розуму і она ні про що не могла говорити розумно — він уважав єї вдержаною скромною. Міс Райвер скромна!... Тому, що она не заслугувала на вічне поважане і честь, він здалека почитав єї і украсив в своїй уяві всеми біблїйними прикметами та найвидатнїйшими добродїтелями шекспіровских героїнь. Сей сильний, чорноволосий, розсїяний чоловік, на стілько нервовий, що дрожав, коли кінь біг поза его плечами легким ґальопом, дістав ся в дружину міс Райвер і сїяв від щастя, коли она звернула ся до него з одним або двома словами. Єго одушевлене було чисто плятонїчного характеру, — навіть жінки не перечили сего і ясно се бачили. Не буваючи нїгде в Сімлї, він таким чином нїчого злого не чув про свою богиню Міс Райвер не звертала на него нїякої особливої уваги, хиба що причислила его до збору своїх многочисленних поклонників і від часу до часу брала

чина і Австро-Угорщина, репрезентують від давна мирний елемент в Европі; їх вяже тридержавний союз, найбільша порука мира в Европі. Із сеї сторони нема отже чого бояти ся. Крім сего мають ті держави і свої внутрішні клопоти, котрі змушують їх шукати опори свого розвою в загальнім мирі. Послідні банкові скандали в Італії потрясли глубоко державним орґанізмом і змусили навіть парлямент до мовчаня. Загальний розстрій фінансовий Італії звістний добре і то спонукало італіяньске правительство до ощадностий, що знов потягнуло за собою реорґанізацию армії — найважнійша причина до мирного настрою. Нинї там лиш питане, хто удержить ся при кермі держави, чи таки Крісці? Судячи з відзначеня, якого зазнав Крісці у королівскої пари підчас новорічного принятя, можна здогадувати ся, що Крісці позістане й дальше, а з ним і та сама політика, що доси.

Німеччина занята тепер майже виключно своїми внутрішними справами, головно борбою против елементів перевороту. Єсть річ очевидна, що она не лиш не має охоти подавати якої небудь причини до реванжу свому найнебезпечнїйшому сусїдови, Франциї, але ще й старає ся о скілько може піддобрити ся ему. Німеччина, хоч опирає ся головно на тридержавнім союзї, не перестає уладжувати свої відносини до Франциї і Росиї так, щоби догодити о скілько можна обом сим союзникам між собою а заразом і противникам Німеччини.

Відносини Австро-Угорщини суть на скрізь мирні, але у внутрі єсть богато материялу, котрий не робить великої надії на зовсїм спокійний розвій народів австро-угорских, хоч би й серед найглубшого мира. Насамперед на Угорщині застав Новий рік як-раз кризу міністерску, котрої доси ще не полагоджено. Задля сеї причини не відбуло ся вчера як звичайно, приняте у президента міністрів, бо по правді, міністерства там нема. Зато явила ся вчера ліберальна партия, кількох міністрів і членів палати панів у президента палати послів Банфійого і складали ему новорічні ґратуляциї, висказуючи признане за его знамениті труди, а притім зазначили й велику заслугу правительства, котре за два роки зробило то, на що треба би було цїлого столїтя. Ліберальна партия заявила, що готова підпирати кожде правительство, котре буде держати ся дотеперішного напряму. В клюбі национальної партиї заявив знов Апоній, що ся партия не робила нїколи ріжниції межи народом а короною і висказав переконане, що сій партиї при залагодженю теперішного положеня припаде важна роля.

Теперішні відносини на Угорщині досить цікаві і звертають на себе увагу навіть заграниції. Длячого не міг устояти ся кабінет Векерлього? Чи через церковно-політичні закони, котрі одержали Найв. санкцию? Нї. Кажуть, що Векерле взагалі не міг виробити собі довіря у короні. Ся відповідь дуже неясна і трохи більше сьвітла кидає на сю справу Pester Lloyd, котрий каже, що Векерле приступав до корони з що-раз то новими жаданями, котрі переходили рами его проґрами.... Векерле давав ся дальше попихати, як сам первістно хотів іти. А берлиньский Tageblatt каже, що Кошутівска справа причинила ся до димісиї бодай в рівній, коли не в більшій мірі як церковно-політичні закони. За кабінету Векерлього змогла ся дуже скрайна лївиця, котра стремить до відорваня Угорщини від Австриї, а то єсть заразом точка, котра впливає і на заграничну політику та на союзників австро-угорскої держави. Для тих союзників не все одно, чи над Дунаєм єсть одна могуча монархія, чи дві середної сили держави, а до того іде на Угорщині і треба тому завчасу зарадити.

В Долитавщині стоять річи трохи инакше. Тут з утворенем коаліцийного кабінету утворено й такий стан, котрий навіть по нових виборах до парляменту ледви чи змінить ся. Тут стають против себе так ріжнородні ба й так суперечні інтереси, що дають завсїгди нагоду і можність при помочи одних одержати перевагу над другими. Відносини ті суть того рода, що ледви чи й по заведеню найзагальнїйшого права голосованя дались би они змінити. Длятого мабуть і сей рік не принесе нам важних змін у тих відносинах.

Так отже представляє ся стан річий в більших державах західної Европи і такі тут вигляди з новим роком.

Перегляд політичний.

До Pol. Corr. доносять з Риму, що апостольский престол, держачись звичаю, що завсїгди, коли в якімсь краю ухвалять закони, котрі противлять ся засадам і науці католицкої церкви, протестує против них, думає також вислати дипльоматичну ноту до австро-угорского правительства, в котрій запротестує против введеня в житє тих церковно-політичних законів на Угорщині, котрі недавно одержали Найв. санкцию. Декотрі віденьскі ґазети висказують погляд, що апостольский престол мимо сего протесту не буде дальше робити нїякого опору, бо сам Папа єсть тому противний, щоби заводити якусь аґітацию против корони і правительства на Угорщинї.

В Римі викликав немале занепокоєне факт, що з Росиї вибрала ся нїби то в імени російского товариства ґеоґрафічного експедиция до середини Африки, до Абесинії. В тій експедициї беруть участь Єлисеєв, Звяґін, Леонтиєв, Єфрем і якийсь Абесинець. Про звістного вольного козака Ашінова, що їздив до Абесинії, якось вже не чувати. Експедиция має поїхати до французскої кольонії Обока а звідси вибрати ся до Абесинії. Кажуть, що італіяньске правительство думає дати димісию свому послови в Петербурзї за то, що він не досить скоро довідав ся, що вибирає ся така опозиция.

Цанков преці раз діждав ся того, що буде міг вернути до краю. Не дармо казав він, що буде в Сербії ждати доти, доки край сам ему не утворить ся. Так і стало ся; загальна амнестия дає тепер і ему можність вернути до Болгарії.

З Токіо доносять, що японьский польний маршалок завів в Кін-чов в Манджурії цивільну адмінїстрацию на лад японьский; іменував ґубернатора і заряд скарбовий, а мешканцям, котрих ограбили хіньскі войска, казав давати одіж і поживу. Японьска праса доказує, що Японці не дадуть ся обманути хіньскій дипльоматиї. Цілию Япану єсть сконсолїдувати обі великі всхідно-азийскі держави. Велике недовірє у Японців викликує Анґлія, котра зібрала вже на азийских водах 27 кораблїв военних.

Новинки.

Львів дня 2 січня 1895.

— **Дар.** Преосьв. епископ Юліян Куїловский жертвував Товариству Руских женщин в Станїславові 50 зр. на проектований інститут дівочий.

— **П-а Саломея Крушельницка**, заанґажована дирекциєю львівского театру на зимовий сезон оперовий, приїздить незабавом з Медіоляну до Львова.

— **З „Народної Торговлї“:** З приятностию подаємо до відомости Вп. Членів нашого товариства, що дня 29 грудня 1894 р. заключили ми договір купна, на основі котрого перейшла три-

---

его з собою на прогульку, лише для того, щоби показати, що він належить до неї.

Треба би припускати, що в таких випадках вів Моріярті сам один цїлу розмову, бо міс Райвер просто не могла би много говорити з чоловіком его вдачі; а навіть і се, що она говорила, ледве чи було з якого небудь огляду пожиточне для него. Однако Моріярті твердо вірив в величезний вплив, який міс Райвер мала на него і в тій вірі він серіозно почав старати ся направити свій блуд, про котрий нїхто не знав, хиба він сам.

Се, що він мусїв перетерпіти, заки боров ся з собою, було певно чимсь особливим, але він нїколи не роздумував над тим. Нераз не пив він цїлий тиждень нїчого крім води. Відтак, першого дощевого вечера, коли нїхто не запросив его на обід, а в комнатї у него горів на комині веселий огонь і все навкруги було таке привітне, він сідав в крісло і на него находив сум. Чарка за чаркою лила ся в горло а він між тим цїлий час укладав собі великі пляни поправи, поки вкінци не кидав ся на постіль цїлковито пяний. Відтак на другий день він сильно мучив ся.

Одного разу, якось вечером, склало ся з ним лихо. Стараючи ся стати „достойним приязни“ міс Райвер, він попав в мелянхолійний настрій. Минуло дуже тяжких десять днів, а вінцем всего того було се, що він нараз мусїв заплатити за два роки і всїм місяцїв самітного питя сильним нападом delirium tremens.

Начало ся від наміру самоубійства, відтак появили ся корчі, напади гістерії, а вкінци і правдиве божевільство. Він говорив, говорив, говорив без упину, сухим, уриваним шепотом і нїчим не можна було спинити потока его слів. Він очевидячки й сам розумів, що з ним щось не добре і зо два рази збирав ся на розум поговорити з доктором. Але его мисли зараз путали ся і він знов розпочинав свій безглуздий шепіт і оповідане про свої нещастя.

Страшно чути дорослого чоловіка, виговорюючого як дитина все те, що мужчина хоронить на днї серця.

Моріярті викладав всю свою душу перед кождим, що входив до него в комнату сего і другого дня. З его слів можна було пізнати, який величезний вплив має на него міс Райвер і як глубоко він зворушений своїм упадком.

. . . .

Коли его слабість перестала і маленький кружок его знакомих жалував его за сильний напад тифа, що так его знищив, Моріярті сьвято покляв ся і до кінця сезона появляв ся в дружині міс Райвер, убожаючи еї мовчки, неначе ангела з неба.

Незабаром він став їздити верхом, що доказувало, що він на добрій дорозї і можна було гримати дверми за его плечима, а він мимо того не підскакував на кріслї. Се було також добрим знаком.

Як він додержав присяги і кілько она его спершу коштувала, про се мовчить історія. Він перетерпів дійстно всї муки, які може терпіти чоловік, що сильно пив, а перестав пити. Він тепер при обіді пє вино і чарку коняку з содовою водою, але вже нїколи не пє сам і нїколи не дав напиткови брати верх над собою.

Одного разу розповів він сердечному приятелеви історию великого свого нещастя: — як „вплив чистої, честної женщини майже ангела“ спасло его. Коли его приятель — зачудований, що можна було приписати щось доброго міс Райвер — ему в очи розсьміяв ся, зірвав з ним Моріярті приязнь.

Моріярті, що оженив ся тепер з женщиною десять тисяч разів ліпшою, як міс Райвер, — з женщиною, гадаючою, що на цїлім сьвітї нема такого другого розумного і доброго чоловіка як еї муж, ляже й в могилу з пересьвідченем, що міс Райвер виратувала его від погибели і на сім і на тім сьвітї. Кождий, що знав міс Райвер, не повірив би еї на хвилю, що она знала що про слабість Моріяртого. Що она голосно висьміяла би его, відвернулась би від него і зараз сказала би всїм своїм знакомим о своїм відкритю, еслиб его зробила, се так певне, що не можна нї на хвилю сумнївати ся о тім.

Моріярті представив собі еї такою, якою она нїколи не була і тою вірою виратував ся. А се було так само користне для него, як колиб она дійство була тим, чим він собі еї представляв.

А тепер питане, яка заслуга в виратуваню Моріяртого буде дійстно признана міс Райвер, коли прийде день еї розплати?

поверхова камениця у Львові в ринку під ч. 36, бувша власність родини Уземблів, на власність „Народної Торговлі“. В наслідок того львівский наш склад перенесе ся туди з місяцем мая 1895 року. — *Від управляючого Совіта.*

— **Нова читальня „Просьвіти“** засновуе ся в Мислові, повіта калуского.

— **Вік пануючих.** Папа має тепер 84 літ; по нім найстаршим пануючим в Европі есть вел. князь Люксембурґский, уроджений 1817 року. Лише трохи молодший від него король Данії і вел. князь саско-ваймарский, оба уроджені 1818 року, а відтак англійска королева Вікторія і вел. кн. з Мекленбурґ-Стреліц, уроджені 1819 року. Крім тих пятьох пануючих має ще кн. з Ліппе звиж 70 літ. Десятьох володарів має від 60 до 70 літ, сімох від 50 до 60, а вісьмох по над 40 літ. За ними іде німецкий цісар, що числить 35 літ і 31-літний король Португалії. Над 20 літ має князь Вальдека (29) і цар Николай II та вел. князь геский (по 26). Наймолодші володарі, то 18 літний король Сербії, 14-літна королева Голяндії і 8-літний король іспаньский. Інакше представляе ся ряд пануючих що до часу, від коли вступили на престол. Тут на першім місци стоїть королева Вікторія, що пануе вже від 29 червня 1837 року, отже $57^1/_2$ літ, відтак наступае австрийский Цісар, пануючий 46 літ і вел. кн. баденьский, пануючий 42 роки. В 1853 році прийшло до панованя трех князів: вел. князь ольденбурґский, великий князь саско-ваймарский а також і князь саско-альтенбурґский. З між 40 европейских володарів пануе 16 більше як 25 літ, 15 не пануе ще 10 літ. В році 1894 була лише одна зміна престола, а то в Росиї.

— **Нові приписи** о відпустках (урльопах) в войску. Постановою з дня 21 грудня, затвердив Є. В. Цісар нові приписи о уділюваню відпусток особам в войсковій службі. Після тих приписів можна уділяти відпусток в часі войскових вправ лише з огляду на здоровле. При продовжуваню відпусток треба класти найбільшу вагу на добро служби, але також взглядняти приватні справи просячих о відпустку. Кождий платний войсковий має право до осьмотиждневної відпустки річно, однак з огляду на здоровле, можна уділяти відпустки по три і шість місяців. Відпустки з платнею можуть бути уділювані з оглядів на здоровле на цілий рік, а навіть на необмежений час. Коли войсковий платний одержить відпустку від вісьмох тиждтів до шістьох місяців в однім році, не з причини недуги, тогді оплачує таксу за відпустку. Відпустки без такси можна уділювати лише задля здоровля і найдальше на один рік. Дальші розпорядження відносять ся до сторони чисто формальної, т. є. поданя, документів, лікарских сьвідоцтв і т. ин. При відпустках за границю, обовязані ті, що суть на відпустці, повідомлювати найблизші консуляти або посольства о своїм приїзді до місця означеного в відпустці. Вкінци перебуваючі за границею на відпустці обовязані зараз вернути до краю і вступити в свої обовязки, скоро лише держава розпічне яку війну.

— **Конець** унії любельскої на Високім замку у Львові коштував до кінця 1894 року 80 895 зр. 18 кр. З того сам др. Франц Смолька заплатив 68.020 зр. 39 кр., а проче зібрано датками.

— **Месть жіноча.** В сінях одного дому в Варшаві страшна пригода стрінула аґента асекурацийного товариства „Якор“, Мацієвского. Коли виходив з сіний, якась женщина облляла єму лице кислотою сірчаною, кинула фляшчину і втікла. Мацієвский крикнув страшно і впав без памяти. Збігли ся люди і побачили, що у него лице, шия і потилиця зовсім спалені. Питали ся его, кого підозріває о месть, але він не знав сказати, ані здогадати ся. Сторож камениці, в котрій се стало ся, оповідав, що се була женщина низкого зросту і мала голову завязану чорною хусткою так, що лиця не було знати.

— **Під снігом.** В повіті зиздриньскім ґубернії калуської склала ся така пригода. Двайцятьлітна дівчина йшла в поле по лен, що там лежав. Але сніг засипав лен і она без нічого вертала до дому. З причини засипів сніжних змилила дорогу. Блукала, поки сніг не засипав єї. Під снігом пролежала в діравих черевиках і лихій одежи чотири дні, а таки, коли єї найшли, жила і була тілько ослаблена.

— **Такої реклями,** мимо того, що на сьвіті жиють ще Американці, таки ще не було. А видумала єї вірменьска ґазета Achbiur, що виходить в Ерзерумі. Она заповіла, що від Нового року буде поміщати фотоґрафії всіх дітий, прислані до редакциї передплатниками. Але з фотоґрафією треба заразом прислати пренумерату за цілий рік. Також обіцяла ся ґазета подавати житєпись родичів. Як би котра руска ґазета хотіла призвичаїти людий до читаня, то мусіла би написати так: „Кождому, що зголосить ся, будемо посилати ґазету за дармо, та ще й заплатимо 25 риньских за то, що буде ґазету читати“. Тоді би може зголосило ся більше число охочих — на 25 зр., бо на читане ледви чи найшлось би 10.000 охочих осіб.

— **Примхи.** Люди мають нераз такі примхи, що вірити не хоче ся, як можна щось такого вимислити. На приклад у Франциї найшли ся люди (хоч їх не богато), котрі кажуть, що чоловік тоді лише може бути щасливий, коли почне жити, так як тому кілька тисяч літ жили наші пра-пра-пра.... діди (се пра-пра треба би ту повторити сотки або й тисячі разів). Ті наші пра-пра-прадіди жили собі в печерах і жили тим, що Бог післав. Такого житя захотіло спробувати кілька осіб. Провідником сих осіб є париский маляр Ґравель, котрий написав книжку в обороні такого передісторичного житя. Найшов ся зараз властитель великого маетку в Канталь, котрому гадка Ґравеля подобала ся і він обіцяв примітивним („простим“ — так ті вередливі люди називають себе) відступити вісім гектарів землі, на котрій є три печери, як би сотворені для такого простого житя. Отже на весну сего року має на початок замешкати в тих печерах пять пар печерників. Сам Ґравель жиє якийсь час по пущах американьских, отже одиноке житє для него не новина. Другий товариш є музикант, третій маляр а инші не суть нічим. Ті прості люди досить осторожні, бо заздалегідь уложили собі що мають їсти. Отже рішили їсти звірину, птаство домашне, волове, бараняче мясо і т. п. Не велика біда й жити в печері, коли притім їсть ся печені. Постановили собі пити воду і вино з яблок та з ягід — се також добра річ. Ґравель каже, що на 38 мілїонах гектарів француского землі могли таким печерним способом вижити всі люди і не було би так, що один мав би за богато, а другий нічо. Печери, каже, в літі холодні, в зимі теплі — отже дуже вигідні на житло. Так то декотрим Французам надоїло вибагливе житє, що раді би обходити ся без всего того, над чим сьвіт працював вже тисячі літ.

— **Князь і коминярі.** Князь анґлійский Нортумберлянд то великий богач, але жиє собі зовсім просто. Коли їздить зелїзницею, то звичайно третьою клясою, з чого кондуктори дуже невдоволені. Тому кілька днів князь їхав також третьою клясою. Кондуктор подумав і зробив такого збитка князеви: До сего переділу, в котрім сидів князь, завів шістьох коминярів разом з їх приладами. Князь здогадав ся, о що йде; купив коминярам білети першої кляси і кождого завів до окремого переділу, щоби там саджею побрукав добре аксаміти. Отже відплатив ся добре дотепному кондукторови.

Господарство, промисл і торговля.

Львів 31 грудня: пшениця 6·— до 6·50 жито 4·90 до 5·25; ячмінь броварний 5·— до 6·—; ячмінь пашний 4·— до 4·50; овес 5.— до 5·15; ріпак 8·— до 9·—; горох 6·— до 7·50; вика 4·75 до 5·—; насіне льнянне —·— до —·—; сімя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 55·—; біла 60·— до 90·—; шведска 40·— до 50·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·—до —·—; хміль —·— до —·—; спірітус —·— до —·—

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 2 січня. Клюб безпартийних висказав в телеґрамі до Сапарого бажане, щоби держати ся змаганя до сполученя всіх елементів, стоячих на основі угоди з 1867 р.

Будапешт 2 січня. В Карловицях обрабовано тамошну церков патриярхатску. Злодія зловлено і відобрано у него всі річи.

Букарешт 2 січня. Парлямент відрочено до дня 21 січня.

Цетинє 2 січня. В Антіварі відбула ся вчера з великим торжеством рим. кат. служба Божа в славяньскім язиці. Князь Чорногорский вислав з сеї нагоди телеґраму з сердечною подякою до Папи.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Посьпішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·35	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2·38
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ране.

Час подаемо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Бобра.